

ANKETA: JAKÝ BYL VÁŠ KULTURNÍ ZÁŽITEK ROKU 2025?

S koncem roku je na pořadu dne i rekapitulace toho nejlepšího, co jsme u nás mohli v kultuře za posledních dvanáct měsíců zažít. Tentokrát jsme se na nejzajímavější kulturní zážitek zeptali přímo redaktorů magazínu Autor In.

JIŘÍ VEJVODA hudební publicista, moderátor

Z mnoha koncertů, které jsem během roku uváděl, se mi do paměti nejvíc vryl večer v rámci festivalu Lípa Musica, který přivedl 26. září na liberecké pódium skvělý mezinárodní soubor Hespèrion XXI, zaměřený na dobově poučenou interpretaci staré hudby. Nevelké seskupení hráčů či hráček na historické nástroje a dvou lidských hlasů (soprán a kontratenor) citlivě vedl katalánský protagonista Jordi Savall. Večer bez vnějších efektů, zato s maximálním soustředěním uhranul početné publikum.

PETR VIDOMUS hudební publicista

V kině mě strhnul film *Köln 75: Koncert století*, který připomíná okolnosti vzniku alba *The Köln Concert* Keitha Jarretta, pořízeného v Kolíně nad Rýnem v lednu 1975. Vlastně mě docela těší, že to není jen čistě hudební ani biografický snímek, a možná mu prospělo, že se na něm Jarrett odmítl podílet – riziko budování „pomníčku“ je až příliš velké. Film se zaměřil spíše na postavu osmnáctileté promotérky Very Brandes, která koncert organizovala, a má patrný feministický

náboj. Měl jsem to štěstí s Verou po zhlédnutí dělat rozhovor a je to fascinující dáma, která má prý dost historek na několik dalších filmů.

ROMAN JIREŠ kulturní redaktor České tiskové kanceláře

Festival Pražské jaro nabízí množství zážitků každoročně, letos byl pro mě tím nejsilnějším koncert Bostonského symfonického orchestru ve vyprodaném Obecním domě. Vystoupení orchestru, jehož zvuk je mimo jiné známý ze soundtracků k oscarovým filmům *Schindlerův seznam* nebo *Zachraňte vojína Ryana*, nabídl díla Dmitrije Šostakoviče. Pod taktovkou lotyšského šéfdirigenta Andrise Nelsonse zazněl silný *Koncert pro housle a orchestr č. 1 a moll* se sólistkou Baibou Skride a nadčasová *Symfonie č. 11 g moll Rok 1905*.

MILAN TESAŘ hudební publicista

V květnu jsem se zúčastnil 26. ročníku festivalu Nowa Tradycja, který ve Varšavě pořádá polský veřejnoprávní rozhlas. I když polskou folkovou a world music scénu sleduji dlouhodobě a znám se

i osobně s řadou tamních umělců, úplně mě odzbrojila soutěžní část festivalu. V jejím rámci se totiž představilo dvanáct mně naprosto neznámých kapel a sólistů, většina mimořádně zajímavých – od akustické hudby až po invenční fúze folkloru s elektronikou. To, že festival každý rok vygeneruje takové množství mladých, ne příliš známých interpretů, je dokladem toho, jak je v současné době polská scéna – hovoříme-li o hudbě vycházející z kořenů a o jejích fúzích – bohatá a inspirativní.

TOMÁŠ S. POLÍVKA hudební publicista, fotograf, hudebník

I pokud se omezím jenom na hudbu a jenom na koncerty, bylo těch strhujících zážitků nepřeberně. Bezprostředně, beze srovnávání a spekulování, na první dobrou se mi jako ohromný vír pozitivních emocí vybaví skvěle a vyrovnaně obsazené festivaly Colour Meeting v Poličce a Jazz Goes to Town v Hradci Králové. S interprety vybíranými srdcem, ne dle komerčních měřítek. A co teprve fan-taskně, úchvatně, empaticky improvizující dámy Tomeka Reid a Mary Halvorson na pražském Free Jazz Festivalu! A také první den pražského Respectu. Výtečný

by byl jistě i druhý den Respectu, ten jsem ovšem nestihl kvůli jistému panu Dokonalému, Springsteenovi. Vůbec nevadilo, že na všech těch koncertech jsem byl tzv. pracovně. Labour of love.

MILOŠ SKALKA hudební publicista a moderátor ČRo 2

Měl jsem to štěstí zažít na vlastní oči a uši prakticky všechny průkopníky dřevního amerického rokenrolu na domácí scéně. Namátkou: Mikiho Volka, Pavla Bobka, Pepu Pilaře, Petea Kaplana nebo Pavla Sedláčka. Na jednu stranu štěstí, na druhou stranu je můj pokročilý věk jakási daň za to, že jsem u toho mohl být. Pavel Sedláček vydal v literární spolupráci s Jiřím Mejštríkem autobiografickou knížku *Fakt nekecám!* s podtitulem *Rock'n'roll, holky a duch doby* (Galén, 2025). Bez příkras, velkých slov, patosu, s velkou dávkou sebeironie a bez krasomluvy, jak se píše na zadní stránce publikace „... protože opravdový rock'n'roll byl vždycky trochu špinavý, neuhlazený a hlavně upřímný.“ Nevyhnul se ani tomu, jak se dostal do kriminálu, jak to tam přežil, líčí i neuskutečněnou svatbu s Evou Pilarovou, ale hlavní roli knihy hraje rokenrol. A ten, jak známo, nikdo nepřežije!

ALENA SOJKOVÁ hudební publicistka

Na zážitek roku jednoznačně aspiruje vystoupení šesti světových orchestrů z té nejvyšší extratřídy na letošním ročníku Pražského jara. Festival oslavil své osmdesátiny velkorysým pozváním symfoniků z Bostonu, Chicaga, Londýna, Göteborgu, Tokia a Vídně a každý orchestr byl jedinečný po zvukové i výrazové stránce. Nepřekonatelným pro mě zůstane i Honeggerovo oratorium *Jana z Arku na hranici*, které s Českou filharmonií, sólisty, Pražským filharmonickým sborem a Kühnovým dětským sborem v únoru nastudoval Lukáš Vasilek. Hlas a oči francouzské herečky Audrey Bonnet mi asi nikdy nevymizí z paměti. Právě jako oči Wolanda v novém ruském filmovém zpracování Bulgakovova *Mistra a Markétky* režiséra Michaela Lockshina. Až tíživé ticho ve vyprodaném sále kina Světozor a následný dlouhý potlesk byly výmluvným vyjádřením obav z lidské nepoučitelnosti.

JAN TRÁVNÍČEK hudební publicista

Jsem moc rád, že s přihlédnutím k dlouhým covidovým letům bez koncertů můžu i pro rok 2025 s chutí odpovědět:

„Těch bylo!“ Těžko vybrat mezi tak žánrově i velikostně rozštělenými zážitky to nej a zároveň nikoho neopomenout, ale „objektivně“ musím zmínit Duu Lipu s Ewou Farnou, což byla snad kromě Slavíka jediná událost, která alespoň na chvíli dostala hudbu i mimo naši bublinu, a za to jsem vždycky rád. Vzpomínat ale budu i na Linkin Park v Hradci a Gdyni, Ushera v Berlíně, bývalého zpěváka Kensington Eloie Youssefa v Rotterdamu, šokoval mě nad očekávání skvělý koncert Pitbulla. Nejvíce ale budu vzpomínat na Chappell Roan na Szigetu. Najděte si můj report s argumenty, takový talent se jen tak nevidí.

JIŘÍ V. MATÝSEK hudební publicista

I když je nezbytnou součástí mojí práce hudebního publicisty objevování nových kapel a interpretů, pokaždé si nesmírně užívám koncert někoho zavedeného, kdo už objevování nepotřebuje. Vždycky mě až zaráží ta lehkost, ta profesionalita, ta přirozenost a opravdovost, s jakými na pódiu fungují. I z tohoto důvodu mezi ně patřily koncerty Bruce Springsteena, Patti Smith, bluesového barda jménem Keb' Mo' nebo Robbieho Williamse. U těchto koncertů může člověk jen v klidu vypnout a užít si to. A to jsou vzácné chvíle. ●